บทที่ 1

บทนำ

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันคนไทยในแต่ละภูมิภาคมิได้ใช้ภาษาไทยกลางที่เป็นภาษามาตรฐานของประเทศพูดเพียงภาษาเดียว แต่จะมีคนไทยบางกลุ่มบางหมู่ใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาแรก เมื่อต้องใช้ภาษามาตรฐานอีกเป็นภาษาที่สองจึงเกิดปัญหาการใช้ภาษาขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนในระยะแรกเริ่มเรียนในโรงเรียน

ภาษาพื้นเมืองที่ใช้กันอยู่ในท้องถิ่นต่าง ๆ ของประเทศไทย ได้แก่ ภาษาไทยกลาง ไทยเหนือ ไทยตะวันออกเฉียงเหนือ ไทยใต้ มลายู จีน เขมร ญวณ ลาว และอื่น ๆ เมื่อพิจารณารวมทั้งประเทศปรากฏว่าบิดา มารดาหรือผู้ปกครองใช้ภาษาไทยกลางประมาณร้อยละ 36 ไทยตะวันออกเฉียงเหนือร้อยละ 26 ส่วนไทยเหนือ ไทยใต้มีประมาณร้อยละ 9 ส่วนภาษาอื่น ๆ มีน้อยมาก[1] ในด้านตัวนักเรียนจากรายงานการวิจัยของกรมวิชาการ[2] พบว่าจากการรวบรวมคำพูดของเด็กเริ่มเรียนอายุเข้าวัย 8 ปี ใน 29 จังหวัดของประเทศไทยเด็กพูดภาษาไทยกลางประมาณ 3,494 คำ คำภาษาพื้นเมืองประมาณ 34,173 คำ เมื่อเทียบจำนวนคำภาษาพื้นเมืองกับคำภาษาไทยกลางที่เด็กใช้พูดกันในโรงเรียนแล้ว เด็กใช้คำภาษาพื้นเมืองเป็น 10 เท่าของคำภาษาไทยกลาง

---

[1] คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, รายงานสภาพโดยทั่วไปของบิดามารดาหรือผู้ปกครองของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 3 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2519), หน้า 21.

[2] กรมวิชาการ, การสำรวจประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียน ตอนที่ 1 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2508), หน้า 1-2.

จากสภาพความเป็นจริงดังกล่าวเป็นผลให้เกิดปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาไทยเป็นอย่างมาก ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ ประชากรในเขตการศึกษา 2 ได้แก่ จังหวัด สตูล ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เป็นไทยมุสลิมประมาณร้อยละ 80 และพูดภาษามลายูในชีวิตประจำวัน เด็กในวัยแรกเริ่มเข้าเรียนพูดภาษาไทยไม่ได้มีจำนวนมากกว่าร้อยละ 70 การเรียนการสอนจึงเป็นไปโดยยาก มีนักเรียนจำนวนมากที่สอบตกซ้ำชั้นและต้องออกกลางคันก่อนที่จะจบการศึกษาภาคบังคับ สำหรับผู้ที่จบการศึกษาภาคบังคับมีจำนวนน้อยและไม่มีโอกาสได้ศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป ประกอบกับในชีวิตประจำวันโอกาสที่จะใช้ภาษาไทยกลางมีน้อย ในที่สุดจะไม่สามารถใช้ภาษาไทยกลางติดต่อสื่อสารกันได้[1] แต่ปัญหานักเรียนไม่พูดภาษาไทยกลางเช่นนี้มิใช่มีเฉพาะในเขตการศึกษา 2 เท่านั้น จากผลการสำรวจในเขตการศึกษา 8 และ 11 พบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับภาษาพื้นเมืองมากเช่นกัน[2] และจากผลการวิจัยของกรรมการการศึกษาแห่งชาติ[3] พบว่า นักเรียนในเขตการศึกษา 10 และ 11 มีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทยต่ำสุด ซึ่งนับว่าเป็นปัญหาที่สมควรแก้ไข

ในเขตการศึกษา 11 ซึ่งประกอบด้วยจังหวัดนครราชสีมา ชัยภูมิ บุรีรัมย์ สุรินทร์ และศรีษะเกษ มีประชากรบางส่วนไม่พูดภาษาไทยกลางแต่จะพูดภาษาพื้นเมือง เช่น เขมร ส่วย และเยอในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน 3 จังหวัด คือ บุรีรัมย์

---

[1]จิตต์ โชติอุทัย, โครงการเปิดขยายชั้นเด็กเล็ก การปูพื้นฐานทางภาษาก่อนการเข้าเรียน ป.1 สำหรับเด็กที่พูดภาษาไทยไม่ได้ในเขตการศึกษา 2 (ยะลา : สำนักงานศึกษาธิการเขต 2, 2522), หน้า 2.

[2]เขตการศึกษา 11, "โครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย" หน้า 2, 2522 (อัดโรเนียว).

[3]กรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ความเสมอภาคของโอกาสทางการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยแบบเรียน, 2518), หน้า 49.

ศรีษะเกษ และสุรินทร์ จำนวนนักเรียนในโรงเรียนที่พูดภาษาพื้นเมืองไม่พูดภาษาไทยกลาง มีอยู่ประมาณร้อยละ 50.52[1] ทางเขตการศึกษา 11 ได้ตระหนักถึงปัญหานี้เป็นอย่างมาก เจ้าหน้าที่บริหารการศึกษาและศึกษานิเทศก์ทั้ง 3 จังหวัด ได้เคยจัดประชุมสัมมนาครูเพื่อหาทางปรับปรุงการสอนภาษาไทยและวิชาอื่น ๆ ที่ต้องอาศัยภาษาไทยเป็นสื่อให้อยู่ในระดับดีขึ้น โดยเริ่มตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2503 ถึงปีพุทธศักราช 2515 เป็นเวลา 12 ปี แต่ผลการเรียนการสอนยังไม่ประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหวัง เมื่อพิจารณาจากสถิติผลการสอบไล่ชั้นประถมปีที่ 1 ใน 3 จังหวัดตามที่กรมสามัญศึกษาได้สำรวจไว้เมื่อปีพุทธศักราช 2512 มีนักเรียนตกซ้ำชั้นประมาณร้อยละ 37.34[2] ซึ่งทำให้เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษามาก

นอกจากนี้กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ[3] ได้วิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 เมื่อเทียบหลักสูตรโดยใช้ตัวอย่างประชากร ดังนี้คือ จังหวัดพระนครแทนภาคกลาง และพูดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน จังหวัดนครศรีธรรมราชแทนภาคใต้และพูดภาษาใต้เป็นภาษาพื้นเมือง จังหวัดลำปางแทนภาคเหนือและพูดภาษาไทยเหนือในชีวิตประจำวันและจังหวัดสุรินทร์แทนภาคตะวันออกเฉียงเหนือและพูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในชีวิตประจำวัน ผลจากการวิจัยของกรมสามัญศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งเมื่อเทียบหลักสูตร พบว่า ทักษะในการฟังของจังหวัดพระนครร้อยละ 84.23 นครศรีธรรมราชร้อยละ 73.37 ลำปางร้อยละ 72.79 และสุรินทร์ร้อยละ 57.51 ทักษะความเข้าใจในการอ่านของจังหวัดพระนคร ร้อยละ 47.75 ลำปางร้อยละ 35.28 นครศรีธรรมราชร้อยละ 34.25 และสุรินทร์ร้อยละ 13.80 และด้านการเขียนตามคำบอกของจังหวัดพระนคร ถูกร้อยละ 55.02 นครศรีธรรมราช

---

[1] เขตการศึกษา 11, แนวคิดและทรรศนะบางประการเกี่ยวกับกุศโลบายการสอนเด็กเริ่มเรียนที่พูดสองภาษา (นครราชสีมา : สำนักงานเขตการศึกษา 11, 2517), หน้า 17.

[2] เขตการศึกษา 11, เรื่องเดียวกัน, หน้า 1-2.

[3] กรมสามัญศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ, ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 1 เมื่อเทียบหลักสูตร (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2511), หน้า 103-104.

ถูกร้อยละ 40.12 ลำปางถูกร้อยละ 34.16 และสุรินทร์ถูกร้อยละ 16.13 ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนด้านภาษาไทยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าประชากรที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองของจังหวัดสุรินทร์มีผลการเรียนภาษาไทยต่ำกว่าประชากรจากภาคอื่น ๆ ทุกด้าน

จังหวัดสุรินทร์เป็นจังหวัดที่ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ 420 กิโลเมตร เป็นจังหวัดชายแดนติดต่อกับประเทศกัมพูชา มีความยาวตามแนวชายแดนประมาณ 50 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 8784 ตารางกิโลเมตร[1] แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 10 อำเภอ 3 กิ่งอำเภอ ได้แก่อำเภอเมืองสุรินทร์ อำเภอปราสาท อำเภอสังขะ อำเภอศีขรภูมิ อำเภอสำโรงทาบ อำเภอชุมพลบุรี อำเภอท่าตูม อำเภอจอมพระ อำเภอรัตนบุรี อำเภอสนม กิ่งอำเภอกาบเชิง กิ่งอำเภอลำดวน และกิ่งอำเภอบัวเชด[2]

ประชาชนในจังหวัดสุรินทร์ส่วนใหญ่เป็นเชื้อชาติไทย ใช้ภาษาพื้นเมืองในชีวิตประจำวันเป็นหลักอยู่ 3 ภาษา คือ ภาษาลาว ส่วย และเขมร กลุ่มพูดภาษาส่วยเป็นภาษาพื้นเมืองมีจำนวนน้อยอยู่ในเขตอำเภอจอมพระ อำเภอสำโรงทาบ บางส่วนของอำเภอศีขรภูมิ อำเภอสังขะ และอำเภอท่าตูม กลุ่มพูดภาษาลาวเป็นภาษาพื้นเมืองอยู่ในเขตอำเภอรัตนบุรี กิ่งอำเภอสนม อำเภอชุมพลบุรี บางส่วนของอำเภอศีขรภูมิและอำเภอท่าตูม กลุ่มพูดภาษาเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองเป็นกลุ่มที่มีประชากรพูดมากที่สุด อยู่ในเขตอำเภอเมืองสุรินทร์ อำเภอปราสาท กิ่งอำเภอลำดวน อำเภอสังขะ กิ่งอำเภอกาบเชิง อำเภอศีขรภูมิ และบางส่วนของอำเภออื่น ๆ บ้าง สำหรับภาษาไทยกลางนั้นจะมีประชากรใช้พูดในชีวิตประจำวันบ้างในเขตเทศบาลและในตัวอำเภอต่าง ๆ บ้างเท่านั้น[3]

---

[1]กรรมการจัดทำหนังสือสุรินทร์, สุรินทร์ (สุรินทร์ : โรงพิมพ์สุรินทร์การพิมพ์, 2520), หน้า 14.

[2]กรรมการจัดทำหนังสือสุรินทร์, เรื่องเดียวกัน, หน้า 27-30.

[3]กรรมการจัดทำหนังสือสุรินทร์, เรื่องเดียวกัน, หน้า 31-32.

เมื่อพิจารณากลุ่มภาษาที่ใช้พูดกันแล้ว ประชากรส่วนใหญ่ของจังหวัดสุรินทร์พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองมากกว่าภาษาอื่น ๆ ภาษาเขมรในจังหวัดสุรินทร์ หรือที่เรียกว่า "ภาษาเขมรสุรินทร์" เป็นภาษาที่มีสำเนียงผิดเพี้ยนไปจากภาษาเขมรที่ชาวกัมพูชาพูดกันเล็กน้อย และคำบางคำใช้ทับศัพท์ภาษาไทยกลางด้วย[1] ประชาชนในท้องถิ่นนี้ใช้ภาษาเขมรพูดกันในครอบครัวและติดต่อกับผู้อื่นในท้องถิ่นของตนในชีวิตประจำวัน เด็กบางคนแม้ว่าจะสามารถฟังและพูดภาษาไทยกลางได้บ้าง แต่มีความขลาดและอายที่จะพูด[2] เมื่อถึงวัยการศึกษาภาคบังคับซึ่งเด็กจะต้องไปเรียนในโรงเรียนซึ่งใช้ภาษาไทยกลางเป็นสื่อในการเรียนการสอน ในระยะแรกเด็กจะมีปัญหาด้านภาษาไทยกลางมาก เพราะเด็กยังขาดทักษะในการฟัง การพูด และการทำความเข้าใจ ตัวอย่าง เช่น ครูสั่งให้นักเรียนจับ "คอ" นักเรียนบางคนอาจจะจับ "กางเกง" เพราะคำว่า "คอ" ในภาษาไทยกลางหมายถึง "กางเกง" ในภาษาเขมรสุรินทร์

ในด้านการอ่านภาษาไทยกลางของเด็ก วนิดา กองพลพรหม[3] พบว่าเด็กในเขตนี้ยังอ่านภาษาไทยกลางด้วยสำเนียงอ่านที่ไม่ถูกต้องตามเสียงวรรณยุกต์ไทย ระดับเสียงที่เปล่งออกมาจะคล้ายกับระดับเสียงที่ใช้ในภาษาเขมร เช่น บางคนออกเสียง "ข" เป็นเสียง "ค" เป็นเหตุให้เด็กสะกดคำผิดเสมอเพราะเขียนตามเสียงที่ตนอ่านหรือพูด

เพื่อเป็นการแก้ปัญหาเหล่านี้ จังหวัดสุรินทร์ได้เปิดชั้นเด็กเล็กซึ่งเป็นการศึกษาก่อนเกณฑ์ภาคบังคับ 1 ปีขึ้นในโรงเรียนประถมศึกษา นับเป็นโครงการเพื่อส่งเสริมการศึกษาของท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทยโดยกำหนดให้เปิดสอนชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนที่พูดภาษาอื่น (ภาษาพื้นเมืองเขมร ส่วยและเยอ) มากกว่าภาษาไทยกลาง

---

[1]กรรมการจัดทำหนังสือสุรินทร์, เรื่องเดียวกัน, หน้า 31-32.

[2]วนิดา กองพลพรหม, "การศึกษาของคนไทยที่พูดภาษาเขมร," วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2503), หน้า 58.

[3]วนิดา กองพลพรหม, เรื่องเดียวกัน, หน้า 60.

ร้อยละ 50 ขึ้นไป[1] โครงการณ์นี้มุ่งเน้นด้านการเตรียมตัวเด็กให้มีความพร้อมทางกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา พร้อมทั้งให้เด็กได้มีประสบการณ์และทักษะในการใช้ภาษาไทยได้อย่างเหมาะสมและถูกต้องตามความหมายพร้อมที่จะเรียนในชั้นประถมศึกษาต่อไป

ในปัจจุบันนี้โครงการการเปิดสอนชั้นเด็กเล็กของจังหวัดสุรินทร์เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวข้างต้น ยังประสบปัญหาอยู่บ้าง ปัญหาที่สำคัญที่ควรกล่าวถึงได้แก่การขาดแคลนหนังสือแบบเรียน หนังสืออ่านประกอบและวัสดุอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นที่พูดเขมรของจังหวัดสุรินทร์ ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญของการศึกษาพื้นฐานความรู้ การรู้จักคำและการออกเสียงคำภาษาไทยกลางได้ถูกต้องของเด็กในวัยนี้ เพื่อนำผลที่ได้มาเป็นแนวทางในการสร้างหลักสูตร แบบเรียนและอุปกรณ์สำหรับการสอนของโครงการชั้นเด็กเล็กของจังหวัดสุรินทร์ต่อไป

จากเหตุผลและข้อคิดดังกล่าวผู้วิจัยจึงใคร่ศึกษาพื้นฐานความรู้ด้านภาษาไทยกลางโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการรู้จักคำภาษาไทยกลางและการออกเสียงคำได้อย่างถูกต้องของเด็กไทยก่อนวัยเรียนในช่วงอายุ 5-6 ปีที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมือง ทั้งนี้เพื่อนำผลที่ได้จากการวิจัยมาปรับปรุงการเรียนการสอนในโครงการส่งเสริมการศึกษาของท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทยกลาง โดยใช้หลักการของการรู้จัก (Recognition) และการออกเสียง (Pronunciation) เป็นเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

การรู้จัก (Recognition) ซึ่งหมายถึง การแสดงอาการรู้จัก จำได้ เป็นกระบวนการของความจำที่จะบอกชื่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดหรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดว่าเคยรู้จักหรือเป็นประสบการณ์ที่ผ่านมาแล้ว[2] และการออกเสียง (Pronunciation) ซึ่งหมายถึง การพูด การทำเสียงให้เป็นคำ หรือวิธีการออกเสียงให้เป็นคำ[3] จะช่วยให้ผู้วิจัยทราบ

---

[1]ส่วนการศึกษาจังหวัดสุรินทร์, "โครงการส่งเสริมการศึกษา จังหวัดสุรินทร์", (เอกสารอัดโรเนียว) 2522.

[2]Funk and Wagnalls, Standard Dictionary, Vol.2. (New York: Funk and Wagnalls Co., 1963), p. 1053.

[3]Thorndike Barnhart, Begining Dictionary, 5th ed. (New York : Doubleday and Company, 1964), p. 511.

ถึงพื้นฐานความรู้ทางด้านภาษาไทยและความสามารถในการออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กในจังหวัดสุรินทร์ที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองได้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการนำความรู้ที่ได้ในครั้งนี้มาสร้างและปรับปรุงแบบเรียนและวัสดุอุปกรณ์ที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษาไทยกลางได้อย่างมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการรู้จักและออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในจังหวัดสุรินทร์

2. เพื่อจัดลำดับคำนามภาษาไทยกลางที่เด็กรู้จักและออกเสียงได้ถูกต้อง

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีขอบเขตดังต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ไม่คำนึงถึงเพศ สติปัญญา ความสามารถและลักษณะอื่น ๆ แต่เป็นนักเรียนที่กำลังเรียนชั้นเด็กเล็กในปีการศึกษา 2523 ที่มีอายุระหว่าง 5-6 ปี ของโรงเรียนที่เปิดสอนชั้นเด็กเล็กตามโครงการส่งเสริมการศึกษาในส่วนท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย ในท้องถิ่นที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในจังหวัดสุรินทร์ ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจงและสุ่มตัวอย่างประชากรแบบธรรมดา จำนวน 100 คน

2. ศึกษาเฉพาะความสามารถในการรู้จักและออกเสียงคำนามภาษาไทยกลางได้ถูกต้อง หลังจากที่ได้ดูแบบทดสอบที่เป็นภาพและฟังคำถามจากผู้วิจัยเท่านั้น ไม่ได้ครอบคลุมถึงการศึกษาองค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการรู้จักและออกเสียงคำนาม หรือวิธีการฝึกฝนอื่น ๆ นอกจากการคำนึงถึงอายุ และความพร้อมของเด็กในการดูภาพและฟังคำถาม

3. คำนามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นคำนามที่ได้มาจากประมวลคำของเด็กวัยเริ่มเรียน พ.ศ. 2509 ของกรมวิชาการซึ่งจากผลการสำรวจพบว่าด้านคำนามและสรรพนาม มีจำนวน 139 คำ และคำนามจากบัญชีคำจากหนังสือแบบฝึกหัดเตรียมอ่าน

เล่มหนึ่ง สำหรับชั้นอนุบาลเด็กเล็ก ประถมปีที่ 1 โดยคัดเลือกเฉพาะคำที่เป็นรูปธรรม คำที่ไม่ซ้ำกัน และเป็นคำนามที่อยู่รอบ ๆ ตัวเด็ก เป็นจำนวนทั้งสิ้น 160 คำ แต่หลังจากทดลองครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 แล้ว จึงตัดคำที่มีความถี่ต่ำออกไปเหลือคำที่ใช้สอบจริง 120 คำ

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยเชื่อว่าเด็กมีสมาธิในการฟัง จับใจความที่ฟังได้เข้าใจภาพที่เห็นได้ และตอบคำถามที่ต้องการได้ถูกต้อง

2. คำนามทั้ง 120 คำที่เลือกมาทำการวิจัยเป็นคำนามที่เหมาะสมสำหรับเด็กอายุ 5-6 ปี

คำจำกัดความ

เด็กก่อนวัยเรียน หมายถึงเด็กที่ยังไม่เรียนในระดับประถมศึกษา แต่กำลังเรียนชั้นเด็กเล็กในโรงเรียนตามโครงการส่งเสริมการศึกษาในท้องถิ่นที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย และในท้องถิ่นที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในเขตจังหวัดสุรินทร์ ในปีการศึกษา 2523 ในโรงเรียนบ้านนาเกา โรงเรียนชุมชนเมืองที โรงเรียนหนองโตง โรงเรียนบ้านตะตึงไถง และโรงเรียนบ้านเทนมีย์

แบบทดสอบ หมายถึงแบบทดสอบที่เป็นภาพสี บนกระดาษแข็งขนาด 5x6 นิ้ว แต่ละภาพเป็นคำนามที่เป็นรูปธรรม ด้านหลังกระดาษแข็งจะเป็นคำถามและคำเฉลย เพื่อใช้ถามนักเรียนในเวลาทดสอบ และเป็นคำเฉลยสำหรับผู้วิจัย จะได้ทราบว่านักเรียนตอบถูกหรือผิด (ดูตัวอย่างในหน้าถัดไป)

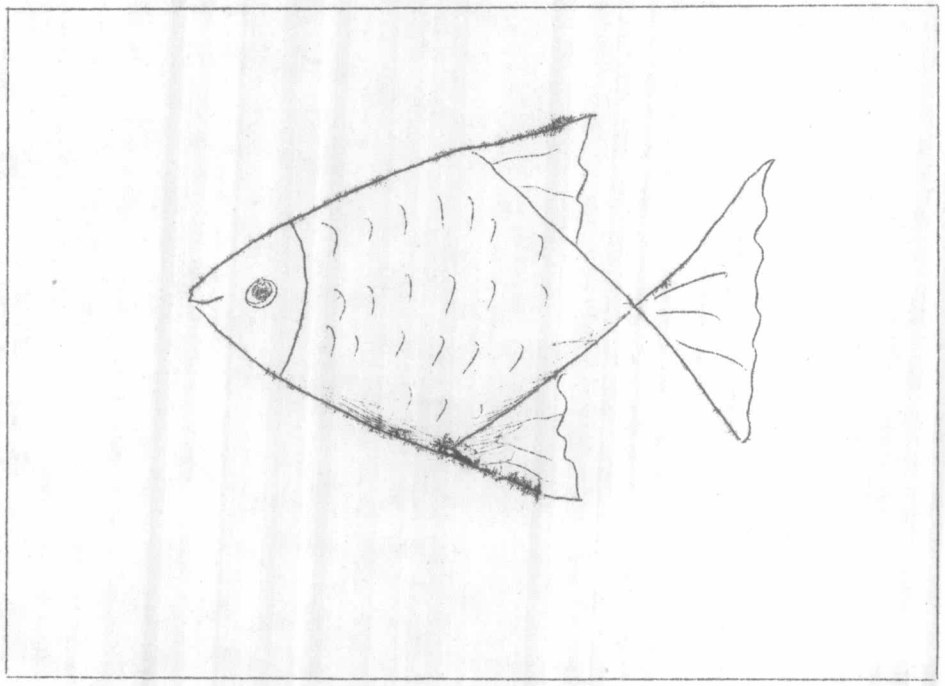

ด้านหน้า

รูปอะไรเอ่ย

(ปลา)

ด้านหลัง

การรู้จัก หมายถึงความสามารถของนักเรียนที่จะบอกชื่อคำนามได้ถูกต้องหลังจากที่ได้ดูภาพที่ใช้เป็นแบบทดสอบและได้ฟังคำถามจากผู้วิจัยแล้ว

การออกเสียง หมายถึงความสามารถของนักเรียนที่จะออกเสียงชื่อคำนามเป็นภาษาไทยกลางได้ถูกต้อง

คำนาม หมายถึงคำที่ใช้เรียกชื่อ คน สัตว์และสิ่งของ

ความพร้อมในการฟัง หมายถึงความสามารถของนักเรียนที่ได้ยินและเข้าใจความหมายในการสนทนาโต้ตอบ

ภาษาพื้นเมือง หมายถึง ภาษาที่ใช้พูดกันในท้องถิ่นซึ่งมีสำเนียง ความหมายส่วนใหญ่แตกต่างไปจากภาษาไทยกลางของประเทศ

ภาษาเขมร หมายถึง ภาษาพื้นเมืองที่พูดกันมากในเขตจังหวัดสุรินทร์ บุรีรัมย์ คนในจังหวัดสุรินทร์ เรียกว่าเขมรสุรินทร์ และเป็นภาษาที่มีลักษณะสำเนียงผิดเพี้ยนไปจากภาษาเขมรที่ชาวกัมพูชาพูดกันเล็กน้อยและคำบางคำเป็นคำที่ใช้ทับศัพท์คำภาษาไทยกลาง

<u>ความจำกัดของการวิจัย</u>

ผลการวิจัยอาจมีความคลาดเคลื่อนได้เนื่องจาก

1. สภาพของสถานที่ทดสอบบางแห่งไม่สู้เหมาะสมนัก ไม่มีสถานที่ใช้ทดสอบโดยเฉพาะ มีเด็กอื่นรบกวน ทำให้สมาธิของเด็กที่กำลังสอบไม่มั่นคงเท่าที่ควร

2. ผู้วิจัยไม่คุ้นเคยกับเด็กสัมพันธภาพที่สร้างขึ้นเป็นช่วงสั้นเด็กอาจยังไม่ไว้วางใจเต็มที่เท่าที่ควร

3. ความพร้อมในการฟัง ความเข้าใจในการดูภาพของเด็กอาจแตกต่างกัน เนื่องจากเด็กมีประสบการณ์และสถานภาพทางเศรษฐกิจแตกต่างกัน ความเข้าใจจึงอาจคลาดเคลื่อนได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้

1. เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนเด็กก่อนวัยเรียนในการพิจารณาเลือกคำและใช้สอนเด็กได้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น

2. ได้คำพื้นฐานที่จะนำไปใช้ในการแต่งหนังสืออ่านประกอบสำหรับเด็กที่เหมาะสมกับวัยความสามารถและความสนใจของเด็กในจังหวัดสุรินทร์และท้องถิ่นใกล้เคียง

3. เป็นแนวในการวางแผนการจัดทำหลักสูตร สำหรับท้องถิ่นให้เหมาะสมกับผู้เรียนมากขึ้น

4. เป็นข้อมูลสำหรับผู้นิเทศการเรียนการสอนของท้องถิ่นที่พูดแตกต่างจากภาษาไทยกลาง

5. เป็นแนวทางการศึกษาการใช้ภาษาท้องถิ่นอื่น ๆ กับภาษาไทยกลางระดับชั้นสูงต่อไป